

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 14.245 van 17 juli 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Uruguayaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 februari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. OP DE BEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster trad op 1 februari 2008 in het huwelijk met een Belgisch onderdaan.

1.2. Op 11 februari 2008 vroeg verzoekster de vestiging aan in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.3. Op 19 februari 2008 besliste de gemachtigde van de minister tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek. Betrokkene werd hiervan op 3 april 2008 in kennis gesteld.

1.4. Op 26 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan eveneens op 3 april 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 49/61 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 27/04/2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging aangevraagd op 11/02/2008 door D.,R.,C. (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing (2)

Uit het proces-verbaal van de politie Tremelo dd. 16/02/2008 met nummer (...) blijkt dat betrokkene haar echtgenoot bedreigd heeft met een mes. Ze heeft tevens meegedeeld dat ze wil scheiden.

Volgens de politie van Tremelo is betrokkene vertrokken naar Duitsland (telefonische communicatie met dienst Gezinshereniging dd. 20.02.2008).

Uit voorgaande feiten blijkt dat betrokkene de echtelijke relatie met haar echtgenoot niet wenst verder te zetten.

Bijgevolg wordt haar aanvraag tot vestiging geweigerd.

Motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980

Artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door

K.B. 7.11.1988, K.B. 12.6.1998 en K.B. 27/04/2007”

2.2. In een eerste middel roept verzoekster een schending in van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, “o.m. de plicht tot een gedegen feitenvinding”. Verzoekster vertoogt als volgt: *Wanneer de administratie een beslissing dient te nemen in bestuurlijke zaken, dan dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier. (...) In casu dient me na te gaan via welke informatie men gekomen is tot de conclusie dat betrokkene de echtelijke relatie met haar echtgenoot niet wenst verder te zetten. Het blijkt meteen dat men over één nacht ijs is gegaan, nl. een “incident” op 16.02.2008. Daarover werd blijkbaar P.V. opgesteld, en daaruit zou één en ander af te leiden zijn, o.m. dat verzoekster naar Duitsland zou gegaan zijn; op 20.02.2008 zou er daarvoor contact zijn opgenomen met de Dienst Gezinshereniging(?), maar meer wordt daarover niet gezegd; Feit is dat verzoekster nooit naar Duitsland is gegaan, doch gewoon in Tremelo bij haar man is gebleven; de ruzie werd meteen bijgelegd, en de samenwoning is continu doorgegaan; Verzoekster heeft geen enkel zicht op wat het P.V. d.d. 16.02.2008 voorts zegt over haar; haar man heeft er een verklaring afgelegd (evenwel niet “belastend”, zeker niet dat er met een mes zou zijn bedreigd), maar het kan natuurlijk ook nog zijn dat de politie er nog een aantal eigen interpretaties ten titel van inlichtingen aan toegevoegd heeft. In ieder geval is verzoekster daar nooit mee geconfronteerd geweest, en heeft zij dus geen enkele tegenspraak kunnen voeren; Bovendien hebben deze “feiten” nooit aanleiding gegeven tot enige vervolging, terwijl men toch gewag maakt over een mes...blijkt genoegzaam dat deze historie volledig opgeschroefd werd; Hieruit afleiden dat verzoekster niet meer geïnteresseerd was in haar huwelijk, is absoluut onverantwoord, wetende dat zij gewoon thuis is blijven wonen bij haar man; de Administratie heeft blijkbaar geen verder onderzoek meer willen doen en weigerde; Thans brengt verzoekster zelf bewijzen bij van bijvoorbeeld haar aanwezigheid: (...)”*

2.3. Uit de lectuur van het middel waarin verzoekster de plicht tot gedegen feitenvinding inroept, kan worden afgeleid dat verzoekster een schending van de zorgvuldigheidsplicht voor ogen heeft. Bij het onderzoek naar de naleving van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het komt de Raad enkel toe na te gaan of de beslissingnemende overheid na

een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens tot de beslissing is gekomen (zie R.v.St., nr. 128.424 van 23 februari 2004).

2.4. Het komt de gemachtigde van de minister toe in het kader van een aanvraag tot vestiging op basis van artikel 40, §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), een onderzoek te doen naar de gezamenlijke vestiging met de Belgische echtgenoot. In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de minister op 19 februari 2008, één week nadat de vestiging werd aangevraagd, overging tot een voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek (zie punt 1.3.). Dit uitstel werd gemotiveerd door het ontbreken van voldoende gegevens om zich over de gezamenlijke vestiging uit te spreken. Exact een week later is de gemachtigde van de minister blijkbaar van oordeel dat hij wel over voldoende gegevens beschikt, aangezien op 26 februari 2008 de bestreden weigeringsbeslissing wordt genomen.

2.5. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats verwezen naar een proces-verbaal dat op 16 februari 2008 werd opgemaakt door de politie van Tremelo. Het kwestieuze proces-verbaal, dat zich in het administratief dossier bevindt, geeft weer wat er in de nacht van 16 op 17 februari 2008 werd vastgesteld naar aanleiding van een melding van “familiale moeilijkheden” door dhr. V.F., de schoonvader van verzoekster. Ten gevolge van deze melding werd onmiddellijk een interventieploeg van de lokale politie gestuurd die ter plaatse enkel vaststelt dat er in de keuken twee verbrijzelde borden met voeding en een melkbrik op de vloer liggen. Voor wat de eventuele bedreigingen met een mes of de wil tot echtscheiding betreft, bevat het proces-verbaal enkel de eenzijdige verklaringen van de Belgische echtgenoot, waarbij de verbalisanten het volgende noteren: *“Zij zou vervolgens een keukenmes hebben gepakt dat op het aanrecht lag en hiermee V.K. bedreigd hebben. Hij zou haar vervolgens een harde duw gegeven hebben(...)”* en *“(...) Ze zei dat ze wou scheiden. (...)”*. In het betrokken proces-verbaal noteren de verbalisanten onder de hoofding “nog uit te voeren ambtsverrichtingen”: *“Blijft te verhoren: D.C.”* (verzoekster). Een afschrift van dit proces-verbaal van 16 februari 2008, werd op 19 februari 2008 door het betrokken gemeentebestuur overgemaakt aan de beslissingnemende overheid, voorzien van het volgende commentaar: *“reeds na twee weken huwelijk interventie politie omwille van echtelijke ruzie, zij zou willen scheiden”*.

2.6. Vervolgens maakt de bestreden beslissing melding van een telefonische communicatie met de dienst Gezinshereniging van 20 februari 2008. Uit het synthesesdocument van dit telefonisch onderhoud, dat in het administratief dossier kan worden aangetroffen, blijkt dat een medewerkster van het vreemdelingenbureau van de gemeente Tremelo aan de gemachtigde van de minister het volgende meedeelde: *“Betrokkenen willen scheiden. Mevrouw is naar Duitsland vertrokken volgens de politie”*. De telefonische communicatie van 20 februari 2008 bevat geen enkel verifieerbaar gegeven. Het is volkomen onduidelijk waar de erin opgenomen informatie haar oorsprong vindt. De gemeentebeambte lijkt te verwijzen naar informatie van de politie, maar in voormeld proces-verbaal wordt nergens melding gemaakt van een verblijf van verzoekster in Duitsland.

2.7. Uit het gestelde in de punten 2.5. en 2.6. blijkt dat er geen behoorlijke feitenvinding aan de basis ligt van de bestreden beslissing. In haar nota met opmerkingen verwijt de verwerende partij verzoekster dat zij zich baseert op *“vage en niet ernstige beweringen”*, die *“geen afbreuk kunnen doen aan de politionele vaststellingen waarnaar de beslissing terecht verwijst”*. Verweerder is dan ook van oordeel dat de gemachtigde van de minister *“handelde na een grondig onderzoek van de elementen die verzoekster concrete situatie daadwerkelijk kenmerken”*. De Raad stelt echter vast dat in onderhavig geval het de verwerende partij is die de bestreden beslissing baseert op een proces-verbaal waarbij enkel de eenzijdige verklaringen van de echtgenoot van verzoekster worden opgenomen en op subjectieve vage beweringen die niet door vaststelbare gegevens worden ondersteund.

2.8. Aangezien de bestreden beslissing gebaseerd is op verklaringen die door haar echtgenoot en derden werden afgelegd, is het minstens wenselijk dat verzoekster in dit

kader zou worden gehoord. In dergelijke gevallen is het in het licht van de zorgvuldigheidsplicht trouwens noodzakelijk de verklaringen te toetsen of controleren (zie R.v.St. nr. 85.077 van 3 februari 2000).

2.9. Het kwam de gemachtigde van de minister toe om in deze minstens het door de verbalisanten in hun proces-verbaal van 16 februari 2008 aangekondigde verhoor van verzoekster af te wachten, temeer daar de echtgenoot van verzoekster bij zijn verhoor op 16 februari 2008 het volgende verklaart: *“Als het van mij afhangt wil ik dat alles uitgepraat wordt. Ze mag van mij gerust thuis komen slapen. Ik zal haar zeker niets aandoen.”* Aangezien de vestiging werd aangevraagd op 11 februari 2008, had de gemachtigde van de minister tot 10 juli 2008 de tijd om aan bijkomende feitenvinding te doen. In deze werd de weigeringsbeslissing reeds twee weken na het indienen van de vestigingsaanvraag genomen. Indien de gemachtigde van de minister van oordeel is dat hij beschikt over alle relevante gegevens, kan hij vóór het einde van de vijfde maand nadat de vreemdeling een vestigingsaanvraag heeft ingediend, een definitieve beslissing treffen over de vestigingsaanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet. Het vormt echter een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel door twee weken na de vestigingsaanvraag op basis van de in de bestreden beslissing vermelde gegevens een beslissing tot weigering van vestiging te treffen. Op 19 februari 2008 kondigde de gemachtigde van de minister aan dat bijkomend onderzoek nodig is in het kader van de vestigingsaanvraag en een week later reeds werd de negatieve beslissing getroffen. De snelheid waarmee beide beslissingen elkaar opvolgen, verraste blijkens het administratieve dossier ook de aangestelde van de gemeente Tremelo, omdat hij op het kennisgevingsformulier van de bestreden beslissing de in punt 1.3. bedoelde beslissing vermeldt.

2.10. Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat de passage uit de bestreden beslissing waarin wordt vermeld dat *“uit voorgaande feiten blijkt dat betrokkene de echtelijke relatie met haar echtgenoot niet wenst verder te zetten”* niet kan worden bijgetreden. Uit de feiten, zoals ze door de gemachtigde van de minister werden vastgesteld, kan immers de wens van verzoekster niet worden afgeleid. De beslissingnemende overheid is onzorgvuldig te werk gegaan bij de feitenvinding zodat deze de bestreden beslissing onvoldoende schraagt.

2.11. Het eerste middel werd gegrond bevonden, voor zover verzoekster de schending van de zorgvuldigheidsplicht opwerpt, en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve geen noodzaak om het tweede en het derde middel te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 februari 2008 ten aanzien van X.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.